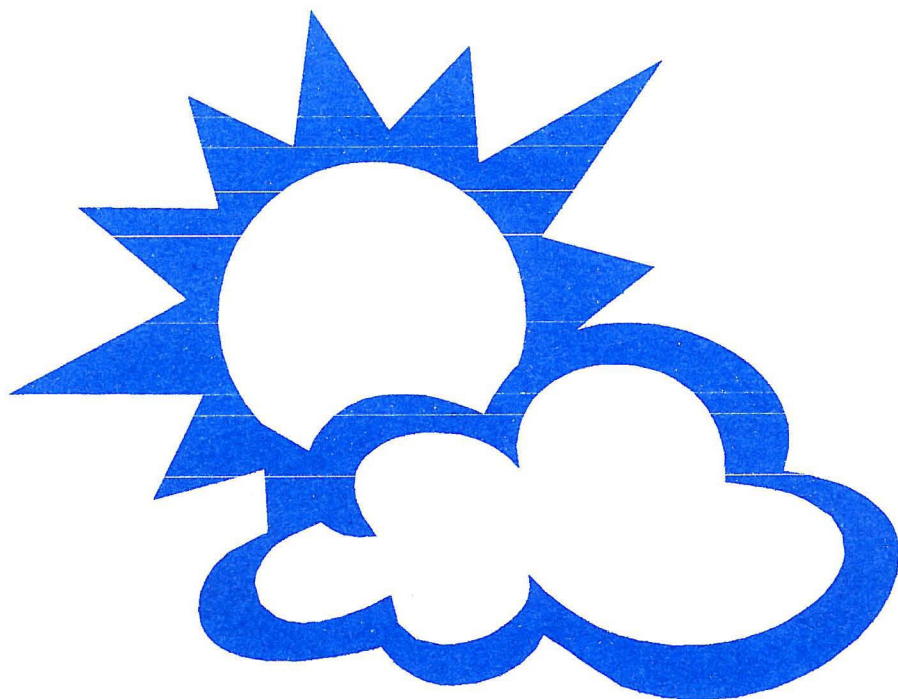

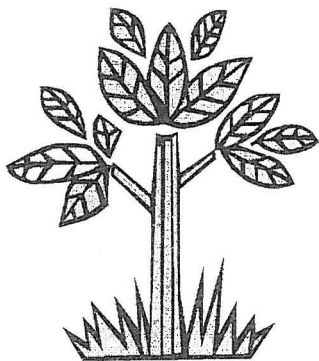
Rozhovory se životem

34

OBSAH

1. Milí přátelé! -----	5
2. Existuje Satan? -----	7
3. Realita denního života -----	10
4. Transplantace tělesných orgánů -----	12
5. Největší nepřátelé lidstva -----	15
6. Kultura Mayů -----	17
7. Matka Maria -----	19

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Kazateli, který neustále hlásal: „Musíme do našeho života dostat Boha“, Mistr odpověděl: „On je již dávno v nás. Naším úkolem je to poznat!“

Anthony de Mello

Milí přátelé!

Život na planetě Zemi je vzájemné působení viditelného a neviditelného. Vím, že realita neviditelných existencí a jejich životních prostorů není pro vás lehce pochopitelná, protože jste ve svých představách a myšlení zaměřeni jen na realitu viditelnou, hmatatelnou, vytvářející hranici mezi vírou, věděním a přijímáním nadhmotné pravdy.

Jak mám věřit tomu, co nevidím? Nevidíte mnoho z toho, co přijímáte ve svém životě jako samozřejmost. Vnímáte působení sil biologického, technického, chemického nebo duchovního rázu, ale nevidíte je. Myslete například na chemické reakce, na nesčetné energetické vibrace, na myšlenky a pocity člověka, zvířat, nadzemských životů.

Co tím chci říci? Vše viditelné vychází z neviditelného!

Neviditelný je pro vás i Tvůrce a duše, oproštěné od pozemské tíhy, polarity, prostoru a času. Víra v jejich reálnou existenci je ve vás zeslabována dominující aktivitou rozumovou, technickými poznatky a mnohdy i vlastním přeceňováním. Teprve tehdy, kdy břemeno životních těžkostí vás sráží k zemi a pozemská moudrost narazí na hranice svého vědění a schopností, začnete přemýšlet o možnosti existence a pomoci vyšší.

Mezi lidskou duší a pro vás neviditelnými dušemi, osvobozenými od lidského těla, docházelo a dochází až podnes ke společnému dorozumívání a působení pomocí mediality. I v době mého života na Zemi předávala generace generaci mediálně přijímané čisté duchovní poznatky o lidské duši, jejím původu, úkolu a o jejím Tvůrci. Snažili jsme se nová poznání přijímat srdcem a skutky, méně mozkiem. Tam, kde zela v našem vědomí prázdnota, naplnili jsme ji důvěrou v Boha, Jeho Lásku, pomoc a milosrdenství.

I původní křesťané přejímali duchovní pravdy pomocí čistých médií, spojením viditelného a neviditelného světa, jak často v zachovaných spisech dokazují Origines, Tertulian, Antonius a řada dalších prvních křesťanů.

Existenci neviditelného dokazují i Svedenborgova slova: *„Na duchovní bytosti a jejich reálnou existenci nejen věřím, ale vím, že existují, protože jsem jich mnoho viděl a poznal.“*

Jaký smysl má pro duši život na Zemi? Shromažďovat zkušenosti, poznatky, uvědomit si vlastní slabosti, chyby, provinění a snažit se je odstranit ze svého života a vědomí.

Člověk je to, co myslí a prožívá ve svém srdci!

Hlavním úkolem pozemského života zůstává Láska. Kdo je schopen Lásky, dosáhl všeho. Milujte nejen sebe sama, ale i ostatní spolužijící, bez rozdílu vývojového stupně s vědomím vzájemného bratrství, podpory a pomoci.

Milujte svého Tvůrce, kterého nevidíte, ale Jehož působení vás provází po všechny dny vašeho bytí!

„Hluboko v každé duši je skryta čistota ducha. Najdi si čas, ji hledat! Až ji najdeš, vynes ji na povrch!“

E. Caddy

Existuje Satan?

Diskuse teologů a filosofů o Satanově existenci.
Astrofyzik Hawking o poznatcích kosmu.

Hodně lidí považuje existenci Satana a jeho průvodců za výmysl Bible. Nelze popírat, že byla a je v biblickém pojetí pravda o Satanovi a jeho pomocnících přizpůsobena, tak jako mnohá duchovní pravda, představám a mocenským posicím náboženských institucí. Tím často ztratila logickou návaznost, ale člověka lze nejlépeji ovládnout strachem.

Překvapujícím sdělením filozofických poznatků poslední doby bylo varování lidstva před Satanovým působením. Doposud nerozřešenou stěžejní otázkou není realita jeho existence, ale otázka, zda je Satan součástí každého člověka nebo je-li jím a jeho pomocníky využíváno lidské myšlení a cítění k uskutečňování zla.

Německý týdeník „Astrowoche“ uvádí řadu moderních teologů, kteří odmítají víru v Satanovu reálnou existenci, ale pro velkou většinu teologů a filosofů je pozemské zlo bez Satanovy existence a jeho působení nepředstavitelné. Nelze si ho však představovat s vidlemi a ohnivým jazykem, ale jako vysokou inteligenci, zaměřenou na protipól dobra a lásky - na zlo a odpor proti Tvůrci všech kosmických životů a jejich životních prostorů. Filozof Max Scheller říká. „...*kdo nevnímá Satanovu existenci a jeho působení, trpí slepotou.*“

Teolog Paul Schultz: „...*právě ve **formě**, jíž se Satan snaží svoji existenci před moudrosti člověka zastírat, dokazuje svoji nadřazenou inteligenci.*“

Papež Jan Pavel II.: „*Satanova snaha popírat svoji existenci pomocí racionalismu nebo různých myšlenkových systémů je cílevědomým, úspěšným klamáním lidstva.*“

Před 200 léty se věda domnívala, že dosáhla vítězství nad lidskou pověřivostí, slovy: „Chválen buď Bůh! Kde zůstal Satan a jeho existence? Rozum a věda ho vyhnaly a už ho není více!“

Ale přesto přišel Hitler a Stalin, války, vraždění a hlad, rostoucí nepřátelství mezi národy, milióny mrtvých, náboženský fanatismus,

provázený terorismem. I ti, kteří nepodléhají naukám náboženského dogmatismu, připouštějí myšlenku, že Satan nejen existuje, ale v rostoucí míře i působí. Vědecký pracovník Josef Nyary potvrzuje, že „Satan 2002 a jeho pomocníci nejsou křivonozí čerti s rohy, ohnivými jazyky a vidlemi na napichování hříšníků, ale bytosti vysoké inteligence“.

V současné době, před strukturální přeměnou planety Země, která byla doposud pod Satanovou nadvládou, zesilují svoje působení na lidstvo a zotročují je vzájemnou nenávistí, nepřátelstvím, rozšiřováním domněnky, že Tvůrce je jen iluzorní představa. Pomocníkem je jim i moderní, vysoko technizovaný svět, který staví věda stále častěji do popředí jako náhradu Boha.

Satanova dnešní realita jsou obchodníci s drogami před školami, ozbrojení utečenci v azylových střediscích, nábožensky zaměřené fanatici, původci četných teroristických akcí, vzájemné nepřátelství, chamtivost, závist, žárlivost, rostoucí egoismus a morální úpadek, ale i filozofové, kteří považují člověka za inteligenci, nadřazenou všemu životu v kosmu.

Existují i mnozí, kteří se nenechávají oslepnout satanskými inspiracemi a pokrytectvím, a jsou schopni přiznat se veřejně k víře v Satanovo působení v současné životní situaci Země. Například americký ministr spravedlnosti John Ashcroft, který prohlásil: „*Satan žije a provádí až do krajnosti svoje zlé hry!*“

Jsme si to schopni uvědomit i my všichni? Kontrolujte vlastní myšlenky, pocity a skutky, a dojdete ke stejnému poznání jako John Ashcroft. Toto poznání je prvním krokem k oproštění se ze satanské nadvlády k bohatství života bez nepřátelství, válek a hladu, které je provázeno ethickým růstem a vzájemnou pomocí lidstva, porozuměním a spoluprací všech zemí celé planety.

Anglický profesor univerzity v Cambridge, astrofyzik Stephen Hawking, vytváří pomocí své nové kosmologie obraz světa, který daleko převyšuje fantazii autorů science-fiction.

Vnímá kosmos jako mnohodomenzionální labyrint mnoha paralelně existujících světů, spojených v jednotný, navzájem závislý celek. Je přesvědčen, že veškerý vývoj a poznatky našeho třidimenzionálního světa vycházejí z jemu nadřazených dimenzí. Realita každé lidské

myšlenky přesahuje do některého z paralelních světů, jejichž návštěvu považuje v budoucnosti za uskutečnitelnou.

Hawkingova teorie vysvětluje i nadhmotné jevy, jako je například jasnovidnost nebo telepatie. Vidí náš svět jako hologram, jehož celková plocha obsahuje třidimenzionální informace. Dojde-li k roztržení hologramové desky, zrcadlí každý, i ten nejmenší střípek, celkový třidimenzionální obraz.

Hawking: „*Jestliže je náš svět hologram, musí být všude, bez přenášení přítomny všechny jeho informace. Je nutné však najít vhodný kosmický klíč, jenž je učiní viditelné a vnímatelné.*“ Zároveň zdůrazňuje i svoje přesvědčení, že existují lidé, kteří jsou schopni přecházet do paralelních světů, ve kterých prožívají zcela reálně budoucnost a minulost jako přítomnost. I ruskoamerický kosmolog Alexander Vilekin věří na četné kosmické sféry, v nichž žijí dřívější pozemšťané dále.

Poznatky a teorie, o nichž zde bylo hovořeno, nejsou nic nového pro toho, kdo je schopen odpoutat se od materiálních životních podmínek a uzavřít se v nitru svého ducha. Existence vývojových sfér, obklopujících Zemi, které Hawking nazývá paralelními světy, není neznámá jedincům, zaměřeným na poznávání reality za hranicemi hmoty.

Oživujte svého ducha vnějším i vnitřním pročišťováním, probouzením svého Vyššího Já k poznávání sebe sama a tím i celého kosmu, s nímž jsme spjati v navzájem závislém celku.

Literatura: „Astrowoche“ - březen 2002

„Jak se naučím odpouštět? Neodsuzuj a nepotřebuješ odpouštět!“

Antholy de Mello

Realita denního života

Má návštěva u lékaře nebyla právě příjemná, ale seděl jsem trpělivě a čekal, až přijdu na řadu. Zhloubal jsem se do četby knihy, ale číst nebylo možné, protože asi osmdesátiletý muž vedle mě neustále hovořil všechno možné, co jsem ani správně nevnímал, protože mě jeho brebentění stále více unavovalo a zlobilo.

Náhle mně probleskla hlavou myšlenka: „Proč neposloucháš a nepomůžeš člověku v jeho tísní?“ Zavřel jsem knihu, poprosil o Kristovu pomoc, zadíval se soustředěně na starcovo třetí, duchovní oko a hovořil k jeho duchu: „Milý příteli, proč máš strach ze smrti? Smrt není konec, ale začátek mnohem krásnějšího života, než je ten, o kterém neustále mluvíš. Proč nevěříš Tomu, kdo tě stvořil a kdo ti pomáhá? Bud' klidný a žij každou minutu svého života radostně a s důvěrou v Jeho pomoc!“

Muž se odmlčel a náhle jsem viděl v jeho očích údiv, rozzáření a radost. S jemným úsměvem na rtech se na mě díval, beze slova, ale výraz jeho obličeje mně řekl více než všechna předcházející slova. Zároveň jsem cítil příliv tepla a radosti v celém prostoru. Zdálo se mně, jakoby všichni čekající byli spojeni neviditelným pásmem radosti a vzájemného, blízkého přátelství.

Po skončení následujícího vyšetření přišel dotyčný muž ke mně, podal mně ruku a s radostným úsměvem řekl: „Děkuji vám a zůstaňte i vy všichni zdraví!“ Teplý proud lásky a přátelství, vyzařující z jeho očí, zahalil radostnou atmosférou celý prostor a ostatní čekající naplnil uvolněním, které se zrcadlilo v jejich tichém úsměvu a srdečném rozloučení.

Uvědomil jsem si, jak málo stačí vzbudit úsměv a teplo v srdci spolužijících, jakou sílu mají vstříc bližnímu vysílané myšlenky a pocity, a jak silný je náš egoismus se snahou vidět jen sám sebe. Pro to, co se nám nelíbí a co odsuzujeme u ostatních, nám chybí porozumění, ačkoliv sami nejsme lepší.

Našel jsem i potvrzení toho, že vše, co myslíme a cítíme v nitru, vyzařujeme navenek. Zároveň se upevnila moje víra ve vyšší pomoc, která přichází, jestliže o ni s důvěrou prosíme.

Kontrola sebe sama, snaha o porozumění a pomoc spolužijícím je jeden z obrazů Lásky, o níž tak často hovoříme. Můžeme nahradit slovo Láska slovem dobro, ale slova nestačí. Musíme ji v každém okamžiku procházejícího života i žít a dokazovat skutky!

Literatura: Dina Ahlers : „Die andere Realität“

*„Jen trochu více Lásky,
naslouchat, chápat, nevypínat se stále.
Nechtít stát denně na svém okázale.
Být tak, jak umím, dobrým člověkem!“*

Luis Lefebvre

Transplantace tělesných orgánů z nadhmotného hlediska

Každý člověk je před inkarnací na Zemi připravován na svůj budoucí úkol. Vytváří si s vyšší duchovní pomocí rámec svého životního plánu, zaměřeného na vyrovnaní karmických zatížení, na vnitřní růst, ale i na využití v duchu zakořeněných četných zkušeností, schopností a poznatků z minulých životů.

Hodnoty a vytváření celkového obrazu života každého jednotlivce jsou přes osmdesát procent podřízeny působení vlastní svobodné vůle. Zákonitě jsou vedle karmických úkolů dány jen čas zrození a odchodu.

Zásah do této zákonitosti, například snahou o prodloužení života pomocí transplantace, není pro postiženého, jak se ve svém rozumovém zaměření a strachu před fyzickou smrtí domnívá, ziskem. Lidé nejsou zvyklí myslet v rozmezí obou životních dimenzí, jimiž jejich život prochází, (hmota a jí nadřazený duch) a neuvědomují si, že násilný zásah do zákonitostí hmotného života je násilným zásahem i do průběhu života mu nadřazeného, do sféry ducha. Znamená především porušení linie vlastní duchovní evoluce a nové karmické zatížení.

Jsem si vědoma, že jen málo jedinců přijímá tuto realitu s porozuměním, protože strach ze smrti, láska spolužijících a vazba na pozemský život mají velkou sílu, které téměř všichni podléháme. Každý má možnost jednat podle své svobodné vůle a cílem těchto řádek není někoho přesvědčovat, aby případnou transplantaci odmítal. Jsou jen vysvětlení druhé strany tohoto zásahu, který má mnohdy prodloužit fyzický život.

Většina lidí chápe procházející existenci jako smrtí ohrožovaný životní proces, o který musí bojovat, ačkoliv již od narození vědí, že omezen časem a prostorem je pouhou kapkou v oceánu věčnosti ducha. Realita a působení ducha jsou jim vzdáleny nebo na ně nevěří, čímž ztrácejí možnost využívat jeho nezměrné síly. Většina reaguje slovy: „Je mně jedno, co bude potom, hlavně že žiji teď!“

Substance nesmrtelného ducha není hmota, ale jemná struktura, vytvářená energetickou vibrací, ležící mimo elektromagnetické spektrum. Potřebuje obal - duši - umožňující mu spojení s fyzickým

tělem, které duch adekvátně svému vývojovému stupni již v prenatálním stadiu vytváří a celý další život svými impulzy vede. To, co mnozí lidé nazývají život, jsou pro ně jen biologické procesy fyzického těla a to, co jsou schopni rozumem a hmotnými smysly vnímat. Ale každý člověk, i když v rozdílných časových úsecích, dozraje jednou k poznání, že smrtí neohrožovaná životní existence, nevychází z těla a z genetického potenciálu, ale z ducha, který je jím nadřazen. Tímto poznáním ztrácí strach z návratu své hmotné schránky k Zemi, z jejíhož ódu byla vytvořena a zaměří se více na poznávání posmrtného života.

Ve světovém tisku se objevují stále častěji sdělení o výhodách a nevýhodách transplantace lidských orgánů, provázené četnými příklady jejího překvapujícího působení, které se mnohdy projevuje až po delším časovém odstupu.

Každé lidské tělo je samostatná individualita, vytvářená milióny buněk. Vibrace jednotlivých buněk plně odpovídá individualitě osobnosti a je s ní pevně spojena. Nositelé individuální vibrace, buněčné atomy, se podílejí na stavbě všech tělesných orgánů, svalů, kostí, celého těla.

Výzkumní pracovníci, zabývající se tímto fenoménem, zjistili, že při transplantaci orgánů dochází poměrně často místo sjednocování rozdílných vibrací transplantátu a orgánů příjemce k jejich vzájemnému odpuzování, ale po různě dlouhé době. Při transplantaci přijímá pacient část individuality dárce, která se může po určité době projevit změnami příjemcovi osobnosti.

Uvádím případ, který byl pozorován v Americe:

Padesátileté ženě byla transplantována ledvina. Cizí orgán velmi dobře přijala a po začáteční kontinuální lékařské péči nebylo třeba dalších zdravotních opatření.

Tato žena byla velmi pořádná, společensky a charakterově poměrně vysoko stojící osobnost. Dárce transplantované ledviny neznala ani ona, ani její rodina. Po několika málo letech došlo u ní ke změně charakteru, návyků, vlastností a celkové osobnosti. Rodina a přátelé si nebyli schopni vysvětlit změnu jejího, údiv a odpor vzbuzujícího chování. Po stránce zdravotní bylo tělesně i duševně vše v pořádku a lékaři nebyli schopni zjistit příčinu procházejících změn.

Postižená žena začala silně kouřit a holdovat nekontrolovanému množství alkoholu. Koupila si motocykl a při jízdě nedovolenou vysokou rychlostí ohrožovala celé okolí. Její agresivní výstupy v diskotékách považovala nejen rodina, ale i společnost pro padesátiletou ženu za ne zcela normální. Bezradné rodině se po rozhovoru s psychologem podařilo získat informace o dárci transplantovaného orgánu. Byl jím třiaadvacetiletý chlapec, jehož chování a životní návyky se plně shodovaly se současným životem postižené ženy. Zemřel na cestě z diskotéky po havárii motorky, jejíž rychlost vysoce přesahovala rychlost předepsanou.

E. F. Müller vysvětluje tento případ z hlediska HUNA-filosofie:

Došlo ke spojení vibrace dárce a příjemce, dvou samostatných jednotek, ale i k dlouhotrvajícímu boji o jejich prvenství. Jestliže dárce podlehne, je orgán odpuzen. Získá-li převahu, přenáší na příjemce části své charakterové individuality a tím dochází ke změně osobnosti, která se může několik let vyvíjet, než se plně projeví. Není-li rozdíl vnitřních vibrací dárce a příjemce velký, nejsou příznaky změn zvláště nápadné. Rodina a okolí je často považují za vliv prošlé nemoci.

Transplantace lidských orgánů není ověřena dostatečně dlouhou dobou, aby mohla být považována za optimální řešení kritických onemocnění tělesných orgánů. Dnešní lékařská věda je v mnoha případech ochotna přijmout poznání, že každá nemoc vychází z duše. Proto by bylo vhodné soustředit se na poznání působení transplantace nejen na tělo, ale i na ducha a jeho obal, duši. K tomu prozatím nedochází.

Každému z nás je ponechán volný prostor, aby mohl přemýšlet o poznatcích HUNA-filozofie, která vychází ze studia mnoha případů posttransplantárního působení, ale i z duchovní zákonitosti, jejímž působením přicházíme na Zem. Lékařská věda vychází z hmotných poznatků fyzického těla, ale tělu nadřazený duch a jeho působení jí zůstávají doposud cizí.

Literatura: E. F. Müller: „Transplantace - ano nebo ne?“

Největší nepřátelé člověka

Žijeme na jedné z nejnižše vyvinutých planet vesmíru, podřízené polaritě. V každodenním životě se setkáváme s jevy, ději, ale i bytostmi nejen pozitivními, ale i negativními. Naším úkolem je poznávat, učit se a žít v souladu s Božími zákony, ale i se zákony Země, na níž žijeme, učit se respektovat všechny životy bez rozdílu jejich vývojového stupně a svobodnou vůli všech, s nimiž vytváříme navzájem závislý a navzájem se doplňující celek. Materiálně a rozumově zaměřeni jedinci se domnívají, že jejich největším nepřítelem je člověk se svým egoistickým zaměřením, stoupajícími nároky a válečnými konflikty. Málokdo ví, že největším ohrožením lidské existence a jejího zdravotního stavu je v současné době dvoukřídlý hmyz, mouchy a komáři, přenášející nebezpečných nákaz a nemocí, jejichž obětí je 21% obyvatelstva naší planety. Jím následuje 11% obětí „bílého moru“, AIDS a 6,9% obětí válečných konfliktů.

Dvoukřídlý hmyz přenáší na člověka různé nebezpečné infekční nemoci, jako je například malárie - bahenní zimnice, spavá nemoc nebo virové záněty mozkových blan.

Malárie byla až do druhé poloviny 19. století považována za miasmatické onemocnění, způsobované vdechováním nezdravých výparů bažin. V roce 1880 objevil v Alžíru Ch. I. A. Laveran, že malárie je způsobována parazitickými prvky rodu *Plasmodius*, přenášejících komárů rodu *Anopheles*. (Prvoci jsou nejprimitivnější životní formou, jejichž tělo je tvořeno jen jedinou buňkou.) Tito paraziti žijí v červených krvinkách člověka a vyvolávají v různých časových intervalech záchvaty horeček. Denně, ale i v třídních nebo čtyřdních cyklech. Přenášejí do lidské krve tělu nepříznivé substance, jež způsobují u člověka nejen periodické zimniční stavy, ale oslabují i odolnost člověka vůči jiným chorobám, například chřipce.

Viry, způsobující chřipku, přenášejí ovádi, mouchy a všechny druhy komárů, včetně komára písklavého, který jediný přezimuje v našich domovech.

První druh chřipky, přenášené dotykem, vznikl již před mnoha tisíci lety. Následovala mu až dodnes známá chřipková forma, jejíž přenos

se uskutečňuje vzdušnou, kapénkovou formou, například kašlem a kýcháním. Mnohé chřipkové kmeny přecházejí na člověka potem, močí a krví.

Jedním z nejtěžších virových onemocnění byly černé neštovice, které se z rovníkové Afriky rozšířily do dalších kontinentů. Do Ameriky byly přeneseny španělskými a portugalskými námořníky v 15. století. Dodnes známá „španělská chřipka“ se objevila během první světové války ve Francii. Vojáci, ubytovaní ve vlhkých prostorech, trpěli často nachlazením. Jeden z vojáků byl zasažen yperitem, zpučňující chemickou bojovou látkou (byla poprvé použita v první světové válce u belgického města Ypern). Onemocněl těžkou chřipkou, zemřel na zápal plic, ale před svou smrtí infikoval personál vojenské nemocnice. Odtud se tento druh chřipky rozšířil zvláště silně ve Španělsku, kde zemřelo 70% infikovaných jedinců.

Ohrožujícím onemocněním na přelomu století byla a zůstává tuberkulóza plic. Až do třicátých let 20. století známá na Slovensku pod jménem „košická chřipka“. Balkánští Němci ji přenesli do své vlasti, kde byla ve středověku známá jako choroba pekařů, nazývaná souchotiny.

Téměř na konci každého století dochází ke „stěhování národů“ a tím k rychlému šíření přenášených epidemií, které většinou končí v polovině následujícího století.

V současné době jsme přímými svědky přílivu emigrantů, hlavně z východoasijských a východoevropských zemí a rostoucího onemocnění tuberkulózou v evropských zemích.

Autor: Z. a J. Sedláčkovi

Kultura Mayů

Celým světem uznávaná a obdivovaná mayská kultura dosahovala vrcholu svého vědění v době, kdy Evropa prožívala vzestup a zánik římské říše. Konec jejího času je shodný s příchodem temného středověku.

Až dodnes zůstává nezodpověděná otázka, jak dosáhl národ Mayů, který se objevil téměř z ničeho a stejně náhle po několika staletích zmizel, v krátké době své pozemské existence neuvěřitelně hluboké vědění a bohatství nejen hmotných, ale i spirituálních poznání, která jsou až dodnes ceněna pro jejich hlubokou moudrost a pravdu.

Pokud byl zaměřen duchovní vývoj Mayů k Bohu, znali a ovládali kněží, kteří byli zároveň vládci země, zcela precizně kosmické zákony a věnovali se intenzivnímu poznání budoucnosti planety Země. Propočítali přesnou dobu její kosmické přeměny stejně jako předčasný konec vlastní existence, jež v průběhu času stále více propadala satanskému působení. Stejný úkaz lze sledovat i v historii jiných starých kultur, například Řeků, Peršanů, Římanů, Babyloňanů a Egyptanů. „Kdo podlehně luciferským silám, volí propad!“

Geometrie mayské architektury, magické poznatky síly a působení energie zvuku a barev, poznatky astronomické, spirituální poznatky o času a jeho cyklech přivádějí až dodnes mnohé badatele mayské kultury k úžasu.

Mayové uměli přesně vypočítat dráhy měsíce, slunce, planet, hvězd a jejich kalendář se liší jen málo od kalendáře dnešního, založeného na vysoce přesném pozorování pohybu vesmírných těles.

Pro pozemský, hmotně zaměřený archeologický výzkum zůstává národ Mayů až dodnes uzavřenou branou. Hodnocení a interpretace nálezů dokazují, že tajemství jejich života zůstává ještě dnes do sebe uzavřeným světem.

Mayové byli údajně galaktická skupina plejadského slunečního systému Maya. Na Zemi přišli jako výše vyvinutá životní individua. Jejich životní prostor jim umožnil za relativně krátkou dobu vytvořit vlastní kulturu, která sice nebyla v rozporu s kulturou původního obyvatelstva, ale zřetelně se od ní odlišovala.

Jedním ze základních úkolů na Zemi inkarnovaných Mayů byl výzkum Země, slunečního systému a pozemských časových cyklů. Na základě svých poznatků budovali v harmonii se zákony našeho slunečního systému a planet a s ohledem na geometrii prostoru a času světoznámé stavby, například Palenque, Tikal, Bonampak, Uxmal, Chicheb, v nichž jsou uloženy moudrost a poznání, které měly být zachovány pro příští lidské generace.

Poznatky o astronomických cyklech jsou zakódovány v pyramidách a kultických místech. Každá stavba měla svoje specifické barvy a kosmické symboly, přizpůsobené úkolům, kterým jednotlivé stavby sloužily. Mayové vysoce cenili energii vyzařovanou tóny a barvami, jako pomoc v oblasti zdravotní i spirituální.

Jakmile uložili ve svých stavbách a kalendářích důležité informace, začali přiměřeně svoji multidimenzionalitě uvažovat o příznivých změnách planety Země. Pomocí spirituálních ceremonií se snažili spojit srdce Země se srdcem Galaxie, ústředním sluncem Hunab-Ku, aby mohlo lidstvo na konci času časů, jenž spojují přibližně s rokem 2012 přejít ze Země, která stojí doposud pod nadvládou Satana, do kosmické božské jednoty.

Za nejtěžší problém člověka považují Mayové rostoucí odstup mezi fyzickou a nadhmotnou realitou. Jeho vazba na materii ho oddaluje stále více od cíle nejen života vlastního, ale i ostatních životů v kosmu: Spojení s Tvůrcem a vším Jeho stvořením v nerozlučnou jednotu Lásky a vzájemného bratrství.

Člověk dosáhne moudrosti a poznání životů a světů jen tehdy, je-li schopen vnímat a respektovat obě stránky procházejícího života: *Existenci hmotnou a jí nadřazenou existenci nadhmotnou.*

Literatura: Emanuel: „Der Weg zur Geborgenheit.“
Ch. a M. Strubin: „Kultura starých Majů.“

Matka Maria

Ráda plním vaši prosbu a uvádím v tomto sešitě mediálně přijatá vyprávění Matky Marie o jejím pozemském životě.

Matka Maria je pro lidstvo symbolem mateřské lásky, jejíž hloubku, krásu a sílu nelze ničím převýšit a zničit. Tak jako přinášela v době svého života na Zemi vše obětující lásku své rodině a spolužijícím, přenáší ji i dnes na veškeré lidstvo, jemuž pomáhá, chrání je a snaží se ho láskyplnými slovy vést na cestu návratu k Tvůrci. Čím více se planeta Země blíží konečné době svého kosmického pročištění, tím častěji předává národům Země poselství lásky a záchrany pro dobu blížících se událostí a jim následující budoucnost nové Země.

Nejznámější místa jejího zjevení - La Salette, Garabandal, Lourdes, San Damiano, Eisenberg, Heede, Heroldsbach, Fatima, Montichiari nebo Medjugorje, ukazují lidem cestu k morálnímu a duchovnímu růstu. Méně známé jsou její sdělení pozemským duším, které je nezveřejňují ze strachu před útoky nevěřících jednotlivců, ale i institucí, protože se vymykají platným dogmatickým názorům.

I v budoucnosti chce Matka Maria přinášet zesílenou pomoc planetě Zemi, zvláště národům, jejichž duchovní vývoj trpí nebo dlouhá léta trpěl náboženským fanatismem, materialistickým zaměřením představitelů státu, snižováním ethické a vnitřní vývojové úrovně, působením násilí a potlačování svobodné vůle nejen jednotlivců, ale celých národů.

Matka Maria a její manžel Josef z Nazaretu byli před svým příchodem na Zem vysoko vyvinuté, čisté bytosti, která si Kristus, inkarnovaný Ježíš, vyvolil za svoje pozemské rodiče. Před příchodem na Zem si spolu s ním vymínili, že se nechtějí ničím lišit od ostatních spolužijících. Volili život skromnosti a odříkání. Zrození Kristovo a jeho rodinný život měly plně odpovídat společenské kultuře, nárokům a návykům Země a doby, ve které žili.

Matka Maria byla dcerou poměrně starších rodičů. Jako dítě byla vychovávána v chrámovém společenství a již v dětském věku projevovala vysokou senzitivitu, jasnovidnost a vnitřní čistotu. Tak jako její syn Ježíš byla i ona v častém styku s nadzemskými božskými bytostmi, které ji připravovaly na poslání, jež dobrovolně

a s láskou před svým narozením přijala. Během dospívání se její charisma vyvíjela stále víc. Pomáhala svým spolužijícím radami, varováním, ale i léčitelskými schopnostmi

Tak, jako každý pozemský člověk, procházela i Matka Maria v průběhu denního života četnými pokušeními, ale vroucí vztah k Bohu ji pomáhal stále znovu odolávat mnohdy těžkým požadavkům a zvyklostem tehdejší společnosti, se všemi, pro dnešní dobu často těžko pochopitelnými návyky a nároky. Matka Maria a její muž Josef byli přísně vychováni k dodržování židovských náboženských doktrín a rituálů. Jejich silný vliv stejně jako vliv příbuzenstva a blízkého životního kruhu ovlivňoval vnější život celé rodiny.

Čím více vyzařoval a uplatňoval Ježíš přijímanou čistou pravdu, sílu a rady svých božských průvodců, tím více diferencí zastiňovalo jeho rodinný život. Vysocí náboženští hodnostáři poznali genialitu Ježíšovu, mnozí si uvědomili i pravdu, čistotu a sílu jeho slov. Ze strachu o moc se ho snažili zničit tím, že zaměřovali proti jeho činnosti nejen nespokojenost vlastní, ale i jeho rodiny a životního prostředí. Vše vycházelo ze zesílených Satanových útoků proti uskutečnění Ježíšova pozemského poslání. Neomezovaly se jen na Ježíše samotného, ale i na všechny, kteří mu byli blízcí.

Ne právě lehké útoky negativních sil prožíval Ježíš během puberty, kdy musel zvládat probouzející se sexuální síly, které chtěli Satanovi pomocníci využít k tomu, aby ho ovládli a zabránili jeho pomoci duším, ovládaných Satanem. Na Ježíšovu prosbu přeměnili božští průvodci a pomocníci působení těchto sil ve vnitřní síly, pomáhající růstu jeho mediality a duchovní zralosti, takže mu zůstala zachována mravní čistota.

O společném životě s jednotlivými ženami, jak líčí lidská literární fantazie, se nelze vyjadřovat. Představy a fantazie člověka jsou se schopny zaměřovat při styku muže a ženy jen fyzicky, protože využívání sexuální síly v duchovním smyslu neznají nebo nejsou schopni je pochopit a porozumět mu.

Stejným produktem lidské fantazie je i tvrzení o Ježíšově pobytu v Indii a v Egyptě za účelem získání duchovních poznatků. Ježíš byl v neustálém spojení s vysokými božskými průvodci, kteří mu předávali vše nutné pro duchovní poznání a růst. Poznatky

nesčíslněkrát cennější a pravdivější, než jsou ty, jež je schopen předávat člověk.

V době Ježíšova dospívání procházela Matka Maria údobím, kdy se ze všech sil snažila zabránit rostoucím nepříjemným konfrontacím s vysokými náboženskými hodnostáři, farizeji a znalci Písma. Například i tím, že vyžadovala, aby její syn odešel do cizí země. Ježíš však zůstal po celou dobu svého života v Judei, v zemi, kterou měl rád.

Často se vzdaloval domovu stále delším pobytem v přírodě, kde ve styku s vysokými duchovními průvodci byl připravován na plnění svého pozemského úkolu. V této době byl často sám, nikdo z lidí nebyl na jeho straně, kdo by mu řekl: „Jsem s tebou, věřím ti!“

Kdo roznáší lásku a pravdu, která vyžaduje od člověka změny na sobě samém, je za zády špiněn a odsuzován všemi, kteří doposud neporozuměli, i dnes. Ani důvěru apoštolů a svých učedníků nezískal hned. Potřebovali řadu důkazů, než plně uvěřili v jeho poslání a provázeli ho s láskou a pomocí. Přesto, že se mnozí vydávali za Ježíšovi oddané přátele - uvádím jako příklad Jidáše Iškariotského - podléhali satanským inspiracím a byli schopni Ježíšovu lásku a věrnost prodat. Je tomu dnes jinak?

Až do doby Ježíšova početí, jež procházelo zcela normální, na Zemi platnou formou během transu Josefa z Nazaretu, byla Maria pannou. Po zrození Ježíše a jeho dalších šesti sourozenců - Josef, Jakobus, Juda, Šimon, Marta a Maria - se stala matkou, zcela tak, jak to odpovídá ne náboženským představám, ale pozemské realitě a pravdě. Již na začátku bylo upozorněno na přání Marie, Josefa a Ježíše, že se ničím nechťejí lišit od ostatních lidí. Co je nedobrého na početí Ježíšově formou, kterou se rodí každý pozemský člověk? Jen fanatismus a nesprávné představy člověka!

Při rozhovoru o Matce Marii nelze zapomenout na vysokou úlohu Josefa z Nazaretu. Byl vzorným otcem a manželem. Zabezpečoval svoji rodinu hmotně, přinášel jí lásku a jistotu budící pocit ochrany a rodinné útulnosti. Nebyl se svými dětmi celý den tak jako Matka Maria. Pracoval ve své dílně, kde mu brzy pomáhal i Ježíš, během poměrně krátké doby známý uměleckou kreativitou a zručností.

Pozemský život Josefův skončil dříve než život Marie. Neprožil Ježíšovo odsouzení a smrt. Ježíš ho miloval a miluje dodnes a Josef přináší lidstvu i dnes mediální formou stále znovu Ježíšovy dary: čistou duchovní pravdu a lásku k člověku, často zaslepenému ziskuchtivostí a pomíjejícími požitky hmotného světa, jedinou reálnou existenci, na kterou většina věří. Proč?

Pozemský člověk pozoruje příliš často cestu a světlo svého života jen okny materialisticky zaměřeného světa. Kdo hledá světlo pohledem z jeho oken, neuvědomuje si, že stojí ve tmě, protože není schopen vnímat větší světlo než jen to, které mu poskytuje.

Po smrti Josefově a Ježíšově nebyl život Matky Marie lehký. Zůstala sama v Nazaretu s jednou dcerou, odkázaná na pomoc ostatních, již provdaných dětí a na pomoc příbuzných, přátel a známých. To vše nestačilo uhradit životní potřeby jejího velmi skromného života. Často bojovala s nedostatky, které si dnešní člověk neumí představit. Otcovu dílnu převzali dva z nejstarších synů. Jeden se odstěhoval a druhý měl početnou rodinu, která se sama musela hodně uskrovnovat.

Matku Marii sílila v této těžké době láska k rodině a k Bohu, ale i častý vnitřní styk s milovaným Ježíšem, jenž se k ní sám nebo jeho průvodci během meditace často vraceli a sílili ji v bolestech a smutku.

O této době vypráví Matka Maria pohnutými slovy:

„Dověděla jsem se mnohou pravdu, která mně byla doposud cizí. Můj milovaný syn mně dával rady pro příští život a sílu unést jeho nároky. Krátce před svým druhým odchodem, jenž nazýváte Nanebevstoupením, mně radil, abych důvěřovala učedníkům, kteří ke mně přijdou a oznámí mi přesnou dobu jeho rozloučení se Zemí, již měl rád. Přišli brzy. Skromně jsem je pohostila a odešla s nimi do Jeruzaléma, kde jsem našla u přátel útulek.

Při Ježíšově prvním odchodu jsem nestála ani já, ani nikdo z mé rodiny pod křížem, na němž můj milovaný syn umíral. Podrážděný dav by nás byl ohrožoval a usmrtil. Ale prožívali jsme s ním každý okamžik jeho bolestného odchodu ze Země.

Věřím, že porozumíte, co cítí člověk, kterému je oznámeno, že opět odchází ten, kdo již jednou odešel. Bojovala jsem s obavou, že mě nebude navštěvovat ve večerních hodinách, během vroucí modlitby nebo meditace, kdy jsem mohla v hloubi svého srdce s ním nebo s jeho posly hovořit. Byl stále moje dítě, část mne samé, nejkrásnější dar mého pozemského života. A tento život, zvláště život žen, nebyl v tehdejší době právě lehký. Podřízen rozhodnutí a vedení muže poskytoval málo porozumění pro vůli a přání ženy. Mým světlem byla láska k Bohu a k rodině.

Byla jsem šťastná, když přišli apoštolové a odvedli mě k oznámenému nanebevstoupení do města, které měl můj syn tak rád. V Jeruzalémě mne všichni znali jako Ježíšovu matku a moje přítomnost v nich vzbuzovala nedobré pocity a reakce. Při průchodu městem mě většina obyvatel potkávala s nepřátelstvím, s nevraživostí, s urážkami a nadávkami, kterými mě pronásledovali celou cestu. Poblíž místa, zvaného Betsabee, jsem byla na konci svých sil, ale v srdci jsem vysílala lásku a díky Bohu a mým průvodcům, kteří mne sílili, ačkoliv nadávky, proklínání a nenávisť, jíž mě lidé provázeli, mne oslabovaly stále víc. Bála jsem se zhroucení. Apoštolové mě podporovali a těšili. Bůh mi dal sílu, abych došla do domku přátel, kde jsme čekali na setmění a na příchod božských poslů.

Přihlásili se pozdě večer, před půlnocí, a odvedli nás do sálu, kde již čekali shromáždění učedníci na příchod svého rabbuni. Ježíš k nám hovořil pomocí svých vysokých průvodců slovy, která znáte z Bible. Nebyla našťástí člověkem příliš pozměněna a vyjadřují to, co každého v budoucnosti očekává, kdo na něho věří a zůstává mu věrný. Hovořil i o odměně, která člověka očekává po návratu do nadzemského domova. Byla jsem šťastná!

Noc pomalu odcházela. Před jejím koncem jsme byli odvedeni na horu nad slabě prosvítajícím Jeruzalémem. Ježíš k nám přišel v postavě, kterou jsme znali z jeho pozemského života. Jen jeho oděv byl jiný. Oslnivě bílý jako čerstvý sníh a jeho tvář zářila více než probouzející se slunce. Hovořil k nám nádherným, silným hlasem, loučil se s námi slovy hluboké lásky. Lásky nejen k nám, ale i ke všemu lidstvu, jež svoji smrtí vysvobodil z nadvlády Satanovy. Slovy, která hluboce rozechvěla naše srdce. S rozpráženými pažemi,

obrácen do všech světových stran, žehnal nám a žehnal celý svět. Z jeho dlaní tryskaly zářící paprsky, které provázeny nádhernou vůní zahalovaly vše a všechny, celý svět. Obklopen stále se stupňujícím světlem stoupal pomalu výš a výš do prvními paprsky přicházejícího dne prosvětleného nebe, až zmizel naším zrakům.

Nebyla jsem schopna odtrhnout oči od jeho slábnoucího světla. Se vztaženými pažemi jsem se snažila zachytit poslední odlesky mého milovaného syna a vtisknout si je do srdce, které hořelo láskou a vděčností, pro které chybí lidské řeči slova.

Pomalou, pohroužení do ticha, které nás obklopovalo a do vlastního nitra, vraceli jsme se probouzejícím se Jeruzalémem do svých domovů. Nad horou rozloučení se rozhořelo nebe nádhernou duhou barev a světlem vycházejícího slunce a já jsem cítila: „Můj milovaný syn neodešel, zůstává věčně s námi a my s ním!“

Následující doba mého života se chýlila pomalu ke konci. Byla naplněna vnitřní blažeností a očekáváním brzkého shledání. Těšila jsem se na návrat k Otci, kde jsem věděla, že na mě můj milovaný syn čeká.“

Mnozí se dnes ptají, kde byla Matka Maria po svém pozemském odchodu pohřbena. Dogmatická sdělení, že byla s tělem i duší převedena do nadzemského domova, jsou lidské představy. Odvedeno bylo jen její astrální tělo, tak jako tělo každého zemřelého člověka. Fyzické tělo Matky Marie bylo dematerialisováno, rozloženo v látky, z nichž bylo vytvořeno a ty byly převedeny v nadhmotné formě do materie, obklopující Zemi.

Rozplynutí fyzického těla trvalo u Matky Marie déle než u Ježíše. Svědci tehdejších událostí veřejně potvrdili, že její mrtvé tělo, zahalené lněnými plátny, se před pohřebními rituály před očima všech přítomných rozplynulo a z prázdných pláten vnímali jen nádhernou vůni a světlo.

Maria, Matko všech národů, děkujeme Ti!